

El piano | Pau Riba | Actualitzat el 07/08/2018 a les 00:01

Nina de miraguano

Que no t'arribi l'hivern a la primavera de la vida

V?deo: 132468452

La Maria s'adorm i a fora el vent la bressola. Rum-rum entre les branques, una remor com de mar. La Maria s'adorm i desitjos i encanteris, amagats a la panxa d'una nina, li bressolen el son.

Que el llit es converteixi en un mar esbarriat i els llençols en veles de paper d'arròs, i se t'endugui un aeri oceà de peixos alats i llagostes d'ales d'aigua. I que després, sentint el vertigen de ser gota d'aigua freda de pluja, caiguis i et facis amiga dels calabotins i us passeu el que queda de nit xerrant i mirant les estrelles des de sota aigua.

Que no et facis vella sense fer-te gran i que no et facis gran sense créixer, que no perdís la inèrcia del somriure, que no oblidis la urgència del moment. Que sentis que formes part de la tribu i respectis el teu cos, però vegis que només és una canoa. Que no et senti dir mai: "Sí, soc aquesta mandrosa acumulació d'errors" i que entenguis que estimar és estimar involuntàriament, imperfectament, inevitablement.

Que si t'enamores d'algú, t'entrebanquis contínuament amb el seu nom, que et digui: "T'estimo, però no ho sé escriure", i que quan us veieu, els vostres ulls, els teus i els seus, siguin com quatre ocells que se us emportin en volades.

Que no siguis com tota aquesta gent que fa la veu trista per telèfon. Que si plores, sentis que el torrent de llàgrimes et neteja, que si te'n vas sentis dir-te: "Quan me mori enyoraré enyorar-te". Que no t'arribi l'hivern a la primavera de la vida, i que recordis que tots parim pels ulls, que la gent és que s'és, com s'és, el que s'és, qui et fan ser. I entenguis que delires si confies, per un moment, que no ho fas.

Que un dia un noi o una noia et digui: "Estic enamorat de la imperfecció del teu cos, de la lluna dels teus pits, de la carn de la teva cara, de l'aigua dels teus ulls. I el desig, que vol sense saber què vol, em xiscla a cau d'orella".

Que la memòria no sigui massa fràgil, que et sàpigues donar contínuament a llum i que estimis i et deixis estimar, que sovint és la lliçó més difícil d'aprendre.

I després silenci, sigues només un infant que fa gargots, mantingues la teva innocència lluny de l'abast dels adults, no et venguis mai per una droga de tranquil·litat, per una punyalada amable, per una tendra esgarrapada als llavis. No siguis mai per ningú i que ningú sigui per tu només una guixada a les pupil·les. Procura mantenir algun desig incomplet i sempre purs els orificis del cor: ulls, boca, nas i orelles.

I estigues contenta.

